

Гончар Аліна

Здобувач другого рівня вищої освіти.

Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького

РЕАЛІЗАЦІЯ ДЕРЖАВНОЇ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ

Реалізація державної інформаційної політики - це процес впровадження та виконання стратегій, програм, законів та інших нормативних актів, спрямованих на управління інформаційним простором держави з метою забезпечення національної безпеки, розвитку суспільства та забезпечення прав та інтересів громадян. Цей процес включає в себе розробку стратегій та планів дій, створення відповідної інфраструктури, впровадження технологічних інновацій, контроль за дотриманням законодавства у сфері інформаційної безпеки та інші заходи, спрямовані на ефективне управління інформаційними ресурсами держави [1].

Реалізація державної інформаційної політики враховує внутрішні та зовнішні фактори, політичні, економічні, соціальні та технологічні аспекти, а також потреби та інтереси різних суб'єктів суспільства. Розглянемо детально кожен із них:

1. Внутрішні та зовнішні фактори. Це означає, що вплив на реалізацію державної інформаційної політики може відбуватися як зсередини країни (внутрішні фактори), так і ззовні (зовнішні фактори), такі як міжнародні стандарти, технологічний прогрес тощо.
2. Політичні аспекти. Включає в себе рішення та стратегії, які приймаються політичними органами, законодавство, політичні пріоритети та цілі, а також міжнародні відносини.
3. Економічні аспекти. Реалізація інформаційної політики може бути обмежена або сприяти економічному розвитку країни. Витрати на розвиток інформаційних технологій, забезпечення кібербезпеки та інші аспекти можуть бути важливими в економічному плані.
4. Соціальні аспекти. Включає в себе питання медіаграмотності, свободи слова, захисту прав людини, доступ до інформації для різних соціальних груп тощо.
5. Технологічні аспекти. Розвиток технологій, зокрема інформаційних та комунікаційних, штучного інтелекту, кібербезпеки, також має великий вплив на реалізацію державної інформаційної політики.

6. Потреби та інтереси різних суб'єктів суспільства. Реалізація політики повинна враховувати потреби та інтереси різних груп населення, включаючи державні органи, бізнес, активісти, громадські організації та громадянське суспільство [3].

Україна, як і багато інших країн, зіткнулася з численними викликами в сфері інформаційної безпеки та політики. Зокрема, агресивна інформаційна війна, що ведеться проти України, потребує від держави ефективних заходів для захисту своїх інформаційних ресурсів та протидії дезінформації.

Наш уряд активно впроваджує заходи для реалізації ефективної інформаційної політики [2]. Ці напрями включають в себе:

- зміцнення законодавства: Прийняття законів та нормативних актів, які регулюють сферу інформаційної безпеки та забезпечують свободу слова та доступ до об'єктивної інформації.
- розвиток кібербезпеки: Впровадження заходів з захисту інформаційних систем державних органів, критичних інфраструктур та громадян від кіберзагроз.
- підтримка медіаграмотності: Здійснення програм та проєктів, спрямованих на підвищення рівня медіаграмотності серед населення, що допомагає боротися з поширенням дезінформації.

Незважаючи на досягнуті успіхи, Україна стикається з численними викликами у сфері реалізації інформаційної політики. Серед них - потреба в постійному вдосконаленні заходів з кібербезпеки, а також вирішення проблеми дезінформації та маніпулювання інформацією.

Однак, перспективи також є обнадійливими. Розвиток технологій, зокрема штучного інтелекту та аналітики даних, відкриває нові можливості для захисту інформації та ефективного управління інформаційним простором.

Отже, реалізація державної інформаційної політики є складним та багатогранним процесом, який вимагає уваги до різноманітних аспектів, включаючи політичні, економічні, соціальні та технологічні вимоги. Врахування внутрішніх та зовнішніх факторів, а також потреб і інтересів різних суб'єктів суспільства є важливим елементом успішної реалізації такої політики. Забезпечення свободи слова, доступу до об'єктивної інформації, захисту особистих даних та кібербезпеки є ключовими аспектами, які слід враховувати при розробці та впровадженні стратегій державної інформаційної політики. Тільки шляхом комплексного підходу та співпраці між різними секторами суспільства можна досягти ефективного управління інформаційним простором та забезпечити національну безпеку, розвиток суспільства та захист прав громадян.

1. Семененко П. І. Інформаційна безпека в Україні: проблеми та шляхи вирішення. *Український журнал політики та інтернаціональних відносин*. 2020. С. 45-56.
2. Іванова О.В, Петренко В. В. Роль державної інформаційної політики у забезпеченні національної безпеки України. *Вісник Національної академії державного управління при Президентові України*. 2019. С. 112-125.
3. Коваленко Н. Д., Ткаченко О.О. Медіаграмотність як основа інформаційної безпеки. *Інформаційна безпека та захист інформації*. 2018. С. 67-78.

Супряга Олександр

Здобувач третього рівня вищої освіти,
ННІ економіки і права, кафедра менеджменту та державної служби,
Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького
ORCID: 0009-0003-2543-9108

РОЛЬ ЛЮДСЬКОГО ФАКТОРУ В АНТИКРИЗОВОМУ УПРАВЛІННІ

Кризи не обов'язково є руйнівними, вони можуть протікати з визначеним ступенем гостроти, але їхнє настання викликається не тільки суб'єктивними, а й об'єктивними причинами, самою природою соціально-економічної системи [1, с. 51]. Криза, в широкому розумінні, так само потрібна системі, що розвивається, як і стабільний стан. Кризу слід розглядати як переломний момент у розвитку системи, що дає простір новому витку економічних змін [2, с. 8-9]. Зважаючи на це, криза є об'єктивним явищем у соціально-економічній системі. Це розуміння узгоджується з розумінням того, що основу функціонування й розвитку соціально-економічної системи становить діяльність людини, яка прагне управляти власною діяльністю й розширювати сферу управління, тобто знижувати частку некерованих процесів. У певній мірі їй це вдається. Можна спрогнозувати, що в майбутньому людина взагалі виключить кризи з тенденцій розвитку соціально-економічних систем, а сучасні кризи виражають саме рівень розвитку людини й суспільства, нестачу знань, недосконалість управління.

Таке тлумачення (розуміння) бачиться нами логічним. Проте вся практика розвитку суспільства й економіки в усі історичні періоди свідчать про зворотне. Незважаючи на «людську природу», криз, на жаль, не вдається уникнути. Більше цього, в багатьох випадках (прикладях) «людська природа» кризи є її причиною та джерелом.

Так, діяльність людини побудована на задоволенні її інтересів, що